

Vänsterpress om Mellanöstern – februari 2017

Den svenska vänsterpressens bevakning av utvecklingen i Mellanöstern har hittills under 2017 varit mager. Delvis beror det nog på att Assad-regimens seger i Aleppo tog luften ur Syrien-frågan, åtminstone för dem som hoppats på framgångar för Assad-oppositionen – man har inte ens kommenterat de förhandlingar som Ryssland och Turkiet tog initiativ till i början av året. Sedan har det heller inte skett några större militära eller andra förändringar, utan det fortsätter i samma banor. Och så slutligen står man frågande inför vilken Mellanöstern-politik som Trump kommer att föra i fortsättningen.

De artiklar som ingår i denna artikelsamling är ett uttryck för detta. Bara en av artiklarna, den från *Revolution*, handlar om *utvecklingen* i Syrien (om Aleppos fall), men den artikeln skrevs redan i mitten av december 2016. Det finns förvisso två andra artiklar om Syrien, men de handlar inte om den politiska eller militära utvecklingen, utan om en Amnesty-rapport om förhållandena i det syriska Saydnayafängelset.

Tidigare artikelsamlingar om Mellanöstern under senaste halvåret (nyaste först): [Vänsterpress om Mellanöstern – december 2016](#), [Vänsterpress om Aleppos fall – december 2016](#), [Vänsterpress om Mellanöstern](#) (slutet av oktober), [Vänsterpress om Mellanöstern](#) (början av oktober)

Se även:

Patrick Cockburn: [Trumps ”muslimförbud” leder bara till fler terroristdåd](#)

Peter Widén: [Kritiska synpunkter på Gilbert Achcar och Syrienfrågan](#)

Martin Fahlgren 11/2 2017

Innehåll

Arbetaren	1
<i>Utrotningspolitik mot oppositionella i Syrien”</i>	<i>1</i>
Internationalen	2
<i>Tortyr och massavrättningar i syriska Saydnayafängelset</i>	<i>2</i>
Offensiv	3
<i>Tunisien sex år efter Ben Alis fall.....</i>	<i>3</i>
Proletären.....	6
<i>Kaoset i Libyen är Natos fel.....</i>	<i>6</i>
Revolution	8
<i>Krigsdimma efter Aleppos fall</i>	<i>8</i>

Arbetaren

Utrotningspolitik mot oppositionella i Syrien

Johan Apel Röstlund

Arbetaren 8/2 2017

13 000 avrättningar av oppositionella i det syriska Saydnaya-fängelset. Det är siffrorna Amnesty presenterar i den nya rapporten "Mänskligt slakthus", och som bland annat bygger på vittnesmål från fångvaktare, advokater och före detta fångar i regimens fängelser.

Det är vidriga beskrivningar som kommer fram i Amnestys senaste rapport, som organisationen arbetat med under ett år. Upp till 13 000 personer ska i störta hemlighet ha hängts i ökända före detta militärfängslet Saydnaya mellan åren 2011 och 2015. Siffran baseras på uppgifter från personer som själva suttit inspärrade eller som arbetat inom regimens fängelsemyndighet.

De dödsdömda ska, enligt vittnesmålen, ha hämtats från sina celler under eftermiddagarna med löften om att de skulle förflyttas till ett annat fängelse. I stället ska de ha misshandlats svårt innan de senare samma natt hängts.

Enligt en tidigare fångvaktare som har intervjuats ska de många fångarna vägt för lite för att dödas av själva hängningen. De ska då ha plockats ned och fått nacken avbruten på marken.

Kropparna ska sedan ha dumpats i massgravar utan att någon anhörig underrättats, står det i den omfattande rapporten. De oerhört brutala metoderna ska, enligt Amnesty, ha godkänts av regimen och har drabbat alla typer av oppositionella.

– Det är förbjudet att sitta ned, så de står upp. Och vi börjar skrika åt dem. Vi börjar slå dem. Vi vet att de kommer att dö ändå, så vi kan göra vad vi vill med dem, säger ett vittne som arbetat på ett militärfängelse i landet.

Enligt andra vittnesuppgifter, från personer som säger sig ha hört avrättningarna från cellerna bredvid, kunde upp till 50 personer hängas varje natt. Avrättningarna försiggås av summariska rättegångar som ofta inte varar mer än två minuter och erkännanden pressas ofta fram under tortyr som bland annat våldtäkt.

– Det är fruktansvärda vittnesmål som vi fått ta del av. Vi har ju vetat om det här innan, men det som är nytt är den utrotningspolitik mot alla typer av oppositionella bedrivs och som är medvetet utformad. Det handlar om helt vanliga civila som inte tycker om regimen. Och så pass grova kränkningar att det är brott mot mänskligheten det rör sig om, säger Ami Hedenborg, pressekreterare på svenska Amnesty, till Arbetaren.

Rapporten bygger på direktintervjuer som Amnesty gjort med 84 vittnen och organisationens slutsats är, precis som Ami Hedenborg säger, att det pågår en utrotningskampanj mot alla typer av oppositionella i landet. Såväl läkare, journalister och hjälparbetare som politiska dissidenter och människor som deltagit i regimkritiska demonstrationer ska ha avrättats.

Nu uppmanar Amnesty FN att inleda en oberoende undersökning av avrättningarna och de kräver bland annat att Ryssland och Iran, som stödjer president Bashar al-Assad, sätter press på regimen för att omedelbart stoppa avrättningarna.

– Det kallblodiga dödandet av tusentals försvarslösa fängslade tillsammans med det noga uttänkta och den systematiska fysiska och psykiska tortyren i Saydnaya får inte fortsätta. De som är ansvariga för dessa fruktansvärda brott måste ställas inför rätta, säger Lynn Maalouf,

chef för Amnestys researchteam vid regionkontoret i Beirut, i ett pressmeddelande.

Vid sidan om avrättningarna och den fysiska tortyren ska även flera fångar systematiskt nekats både vatten och mat under långa perioder.

Lynn Maalouf, Amnesty.

Internationalen

Tortyr och massavrättningar i syrisk Saydnayafängelset

Marco Jamil Espvall

Internationalen 8/2 2017

3D-ritning av Saydnaya skapad av ett team från Forensic Architecture, University of Goldsmith.

I en ny uppmärksamman rapport avslöjar Amnesty International att den syrisk regeringen ägnat sig åt utomrättsliga avrättningar i form av “mass-hängningar” i fängelset Saydnaya. Mellan 2011 och 2015 har grupper på upp till 50 personer varje vecka, ibland två gånger i veckan, tagits ut från sina celler och avrättats genom hängning. På fem år har 13 000

människor, de flesta civila som troligen bara har varit emot regeringen, hängts i hemlighet i Saydnaya – det handlar till exempel om demonstranter, politiska dissidenter, människorättsförsvarare, journalister, läkare, hjälparbetare och studenter.

Det finns starka skäl att anta att dessa massavrättningar fortfarande pågår.

Rapporten, Human slaughterhouse: Mass hangings and extermination at Saydnaya prison, Syria, visar också att regeringen medvetet utsätter de fängslade för omänskliga förhållanden genom att tortera dem och systematiskt neka dem mat, vatten, medicin och vård.

Det här utgör krigsbrott och brott mot mänskligheten – och är godkänt på högsta nivå från den syriska regeringen.

– Vi kräver att de syriska myndigheterna omedelbart upphör med de utomrättsliga avrättningarna, tortyren och den omänskliga behandlingen i Saydnaya och alla andra fängelser i Syrien. Även Ryssland och Iran, den syriska regeringens närmsta allierade måste agera med kraft för att få ett stopp på detta. De kommande fredssamtalen i Geneve kan inte ignorera detta. FN måste omedelbart tillsätta en oberoende utredning kring de brott som begåtts vid Saydnaya och kräva att oberoende övervakare släpps in till alla fängelser i Syrien, säger Lynn Maalouf, chef för Amnesty Internationals researchteam vid regionkontoret i Beirut.

Rapporten baserar sig på en utredning som pågått i ett år, från december 2015 till december 2016. Den bygger på intervjuer med 84 vittnen, däribland vakter som tidigare arbetat i Saydnayafängelset, personer som suttit fängslade i Saydnaya, domare och advokater. En tidigare rapport från Amnesty som publicerades i augusti 2016 (där Amnesty bland annat arbetade tillsammans med ett team från Forensic Architecture, University of Goldsmith och gjorde en virtuell 3D-version av Saydnaya) uppskattade att över 17 000 personer dött i fängelser runt om i Syrien under åren mellan 2011 och 2015 – på grund av tortyr och förhållandena där. De 13 000 i den nya rapporten ingår inte i den siffran, utan är alltså utomrättsliga avrättningar utöver dessa 17 000.

Personer som överlevt Saydnaya har gett fruktansvärda vittnesmål om hur livet inuti fängelset varit. Det handlar om en tillvaro som noga utformats för att förnedra, bryta ner, svälta – och i slutänden döda – dem som sitter där.

Det här vittnesmålen har lett Amnesty International till slutsatsen att lidandet och de fruktansvärda förhållandena i Saydnaya är en utrotningspolitik som medvetet utövats mot de frihetsberövade.

Offensiv

Tunisien sex år efter Ben Alis fall

Red. Al-Badil Al-Ishtiraki

Offensiv 25/1 2017

”Hur förväntar ni er att jag ska förtjäna mitt uppehälle?”, rapporterades den 27-åriga Mohamed Bouazizi ha utropat när han hällde bensin över sig själv och innan han satte eld på sig själv den 17 december 2010. Detta utlöste en lavinartad växande massrevolt mot president Zine al Abidine Ben Alis korrupta diktatur, vilken störtade mindre än en månad senare den 14 januari 2011.

Sex år senare har många unga tunisier fortfarande inte några anständiga grundvalar att bygga en framtid på. En ny studie visar att 45,2 procent av de unga tunisierna mellan 18 och 34 års ålder vill emigrera till Europa och att 1 000 tunisier har dött medan de gjort den resan sedan 2011.

Dessa siffror säger väldigt mycket om de styrande politikernas fullständiga bankrutt i fråga om att garantera arbete och värdighet – krav som utgjorde själva hjärtat av 2010-11 års

folkliga resning.

Den mycket omtalade ständigt närvarande jihadistiska faran är framförallt ett uttryck för ett ekonomiskt system som marginaliserar stora grupper av ungdomar, vars raseri och frustration därefter utnyttjas av reaktionära fundamentalistiska grupper som IS/Daesh.

Sex år efter revolutionen 2010-11 och ännu har inte de regeringar som styrt levererat **Trots löften** om social jämlikhet och ”gemensamma uppoffringar” så fortsätter den nuvarande regeringen under premiärminister Youssef Chaheds ledning att göra detsamma som alla regeringar har gjort sedan 2011 – ta pengar från de som har minst för att berika de har mest.

Samtidigt får arbetarnas “överdrivna” anspråk regelbundet skulden för de offentliga finansernas underskott, och kraven från arbetarna, de fattiga och de arbetslösa ignoreras i stort sett.

Det är inte konstigt att den sittande regeringens och presidentämbetets popularitet störtar. Enbart under 2016 gick tillfredsställelsen med Essebsis presidentskap ner markant från 51,3 procent i april till 32,7 procent i december. Premiärministerns politiska auktoritet utvecklas i en liknande dalande riktning.

Under den senaste tiden har antalet strejker och sociala rörelser exploderat, med den högsta registrerade siffran sedan 2011. Under de senaste veckorna har tiotusentals byggnadsarbetare, barnmorskor, dagispersonal, gymnasielärare och många andra strejkat. En växande grupp av arbetare inser att detta är den enda vägen att gå om de ska kunna säkra en framtid för sig själva och för sina familjer.

Den väststödda regeringens svek är en följd av att den formats med syftet för att försöka hindra revolutionens utveckling.

Den statliga repressionen mot politiska och sociala aktivister och kriminaliseringen av klasskonflikter svarar direkt mot denna målsättning, vilket också återspeglas i det ökade antalet politiska rättegångar mot strejkande och andra som protesterar.

Försöken att stoppa kampen underlättas om protesterna inte samordnas och sprids. Vad som behövs är en generaliserad och nationellt samordnad kamp mot denna regering.

Den solida generalstrejk som nyligen ägde rum i Meknassi, i guvernörskapet Sidi Bouzid visar vägen. Det är genom användandet av denna typ av metoder som vi drev ut Ben Ali, även om den styrande eliten helst vill få oss att glömma det. Arbetarklassens roll i revolutionen blir systematiskt och medvetet nedtonad av den härskande klassens talespersoner och kommentatorer, då de senare är rädda för utbrottet av en återupprepad massarbetarklasskamp i framtiden.

Detsamma gäller i Egypten. Journalisten Peter Speetjens kom med ett korrekt påpekande när han skrev att ”Idag känner vi alla till de heroiska bilderna av unga och gamla egyptier som ockuperade Tahrirtorget, stod upp mot polisen och till med kamelräder medan de krävde president Hosni Mubaraks avgång och det 30-åriga undantagstillståndets upphörande. Mycket mindre känt är läkarnas, bussförarna, textilarbetarna och tusentals och åter tusentals andra arbetare som gick ut i strejk och lamslog landet”.

På ett liknande sätt är mobiliseringen av den tunisiska arbetarklassen genom massaktioner det enda vapen som kan trycka tillbaka kontrarevolutionen, som nu uppträder i form av Chaheds så kallade “nationella enighets”-koalition. Signifikant nog var enbart de fackliga ledarnas hot om en generalstrejk den 8 december 2016 tillräckligt för att tvinga regeringen att backa från sina planer på att frysa offentliga sektorns löner under ett års tid.

Men det är också nödvändigt att gå från ord till handling, i syfte att bygga upp seriösa styrkeförhållanden till fördel för vår rörelse. Innehållet i den nya budgeten och de nya attacker som utan tvekan kommer att komma under det kommande året rättfärdigar mer än bara verbala hot. Idag behöver vi 10, 20, 30 Meknassi runt om i landet!

Vänstern, UGTT (Tunisiens starka fackliga centralorganisation) och de olika sociala rörelserna bör samarbeta för utveckla en gemensam handlingsplan som kulminerar i en landsomfattande generalstrejk för jobb, löner och regional utveckling. Lokala folkliga aktionskommittéer, som redan existerar på vissa orter, behöver spridas över hela landet och samordna sina aktioner på en lokal, regional och landsomfattande grundval.

Bortom behovet av en offensiv och samordnad strategi för gräsrotskampen är en större debatt nödvändig om vilket politiskt alternativ vi behöver.

Det faktum att Folkfronten, trots dess lednings alla begränsningar, tvekan och förflutna misstag har lyckats behålla sitt stöd, är en indikation på den potential som finns för att bygga en revolutionär masskraft. Folkfrontens gräsrötter, fackliga aktivister från UGTT och aktivister från sociala rörelser kan spela en avgörande roll i att få ett sådant massparti att ta form.

Oförmågan hos alla på varandra följande regeringar efter Ben Alis att tillgodose folkets krav är inte bara en enkel fråga om omständigheter; det är en fråga om ett medvetet politiskt val. Detta val handlar om att tjäna intressena hos kapitalistklassen, en handfull av multinationella storföretag och de rika tunisiska familjer som kontrollerar landets ekonomin och som därmed har ett enormt inflytande över de styrande partierna.

Denna elit vill ha en ekonomi och politik som enbart tjänar dem.

Vad vi behöver för att kunna bryta elitens makt är en kamp för en regering som, till skillnad från alla de föregående, är beredd att ta itu med de stora rikedomarna hos de som bestämmer och som vägrar att betala den olagliga skuld som berikar internationella långgivare med miljarder dinarer, samt förstatligar storföretag och banker under folkets demokratiska kontroll.

Detta skulle lägga grunden för en planering av ekonomin, i enlighet med majoritetens behov, och ge möjlighet att genomföra massiva offentliga investeringar, utveckla infrastrukturen och den offentliga servicen, skapa jobb åt de arbetslösa och få ett slut på marginaliseringen av stora delar av landet.

Låt oss utan vidare dröjsmål bygga upp kampen för en sådan regering: en demokratisk och

socialistisk sådan.

Proletären

Kaoset i Libyen är Natos fel

Patrik Paulov

Proletären 8/2 2017

I Libyen råder totalt kaos. Det erkänns numera öppet av både politiker och medier i väst. Men orsakerna till att landet med Afrikas högsta levnadsstandard slagits sönder är det tyst om. Det är dags att påminna om Natos – och Sveriges – skuld.

Under årets första veckor har det varit mycket tal om Libyen.

FN varnade vid årsskiftet för fortsatt sönderfall om inte omvärlden pumpar in pengar till stöd för den av FN och västmakterna tillsatta regeringen i huvudstaden Tripoli.

Dagens Nyheter och Aftonbladet anklagar Putin för att utnyttja kaoset till att flytta fram Rysslands positioner genom att stödja den oppositionelle generalen Khalifa Hifter.

Och EU-ledarna diskuterar möjligheten att stabilisera landet, för de vill hindra flyktingar på libysk mark att fly över Medelhavet till Europa. Ungefär så som Donald Trump vill stoppa flyktingar från Mexiko.

Rök på gatorna i huvudstaden Tripoli efter väpnade strider i slutet av förra året.

Att kaoset i Libyen erkänns och uppmärksammas är bra. Läget är katastrofalt och har varit så länge.

2011 hade Libyen Afrikas högsta levnadsstandard. 2014 konstaterade FN:s utvecklingsorgan UNDP att Libyen var ett av de tre länder i världen där levnadsförhållandena försämrats allra mest. Och situationen har förvärrats sedan dess.

Men när det gäller att förklara orsakerna till att den libyska staten kollapsat, och till att landet har två konkurrerande ”regeringar” och flera tusen väpnade miliser så blir medierapporteringen närmast absurd.

Några exempel:

Dagens Nyheters Erik Ohlsson skriver den 7 januari om ett stegrande kaos sedan upproret 2011 som störtade den libyske ledaren Muammar Gaddafi. Inte en enda gång nämns att Nato samma år bombade Libyen sönder och samman.

Tidningarnas Telegrambyrå rapporterar den 3 februari från EU-ledarnas möte på Malta. Här talas om svårigheten att arbeta med Libyen på grund av ”det kaos som rått i landet ända sedan inbördeskriget och diktatorn Muammar Gaddafis död 2011”.

Inte ett ord om Natos sju månader långa militära insats i vilken Sverige och flera av kungadiktaturerna i Golfen deltog.

Det är inte alltid så illa som i exemplen ovan. Ibland existerar kriget också i den officiella historieskrivningen.

Martin Schori skriver i Aftonbladet den 5 februari helt korrekt att ”Natoalliansen” störtade Gaddafi. För det var i huvudsak ett verk av Nato, inte av upproriska libyer vilket vanligen påstås.

Men inte heller här läggs ansvaret för dagens kaos på den västliga krigsalliansen. Istället är det Rysslands påstådda intrigerande i Libyen som Aftonbladet riktar blickarna mot.

Naturligtvis var Libyen innan bombkriget inte något demokratiskt välfärdsparadis. Här fanns politiskt förtryck, korruption och sociala orättvisor.

Men det är absurt att inte låtsas om att bombkriget är den huvudsakliga orsaken till den dramatiska, negativa utveckling som Libyen genomgått sedan 2011.

Bombkriget förde med sig massdöd och massiva kränkningar av de mänskliga rättigheterna.

Bombkriget förstörde infrastrukturen och möjliggjorde för IS och liknande extremistgrupper att växa sig starka på libysk mark.

Bombkriget ledde till instabilitet, våld och ökade flyktingströmmar i hela regionen när libyska vapen spreds till terrorister och kriminella.

Det är också absurt att blunda för den skuld till dagens kaos som Nato liksom Sverige, Qatar och Förenade Arabemiraten och andra inblandade har.

Och Natokrigen handlade aldrig om att rädda det libyska folket. Bakom det fanns snarare ekonomiska intressen, som olja och gas, och politiska intressen, som att få bort den ibland samarbetsvillige, ibland oberäknelige, Gaddafi från makten.

Hur var det Natos dåvarande generalsekreterare Anders Fogh Rasmussen uttryckte sig när han i oktober 2011 formellt avslutade Libyeninsatsen? Jo, han kallade den ”en av de mest framgångsrika i Natos historia”.

Det uttalandet är det värt att påminna om idag. Kaoset i Libyen är resultat av en ”framgångsrik” Natoinsats.

Men det tar inte slut med det. Flera Natoländer är på nytt militärt aktiva i Libyen. Det är som i Irak där USA ständigt hittar nya ursäkter för att återvända.

Revolution

Krigsdimma efter Aleppos fall

Hamid Alizade

Revolution 11/1 2017

Aleppo har fallit. Efter fyra år av blodigt utnötningskrig ligger Syriens största stad och kommersiella nav under Assad-regimens fullständiga kontroll. För rebellerna och deras utländska medhjälpare utgör detta ett förödmjukande nederlag som kommer att få stora konsekvenser såväl internationellt som inom landet.

Priset för dessa fyra år av krig har varit tusentals döda, tiotusentals skadade, och hundra-tusentals som tvingats på flykt. Aleppo sammanfattar det syriska inbördeskrigets tragedi. En antik stad, rik på kultur och med en modern befolkning, har förvandlats till blodstänkta ruiner. Effekterna av de brott som begåtts här kommer att vara påtagliga många generationer framåt.

Sedan augusti har Östra Aleppo, rebellernas fäste, *de facto* varit under belägring. Den senaste månaden har en minutiöst planerad operation ledd av syriska, iranska, libanesiska, irakiska och palestinska miliser stadigt avancerat, med flygunderstöd från syriska och ryska jet- och bombplan.

Putin och Assad har agerat cyniskt och brutalt: de har avfolkat hela städer genom att bomba skolor, sjukhus, marknader och andra civila infrastrukturer. Självklart finns det inget humanitärt över deras ageranden. De agerar helt och hållet utifrån egenintresse och utan någon som helst hänsyn till mänskligt liv. Men det vore fel att se blodfläckarna på denna sida av myntet utan att beakta de floder av blod som flyter på den andra.

En historia av grymhet och hyckleri

För att komma fram till sanningen bakom detta reaktionära krig måste man gräva sig igenom ett berg av lögn, bedrägeri och hyckleri. Ledarna för den så kallade "fria världen" är rörda till tårar. Massmedia visar sitt förakt mot de brutala ryska och syriska styrkorna som har

stridit i Aleppo. De fördömer Putin och Assad för att bomba, skjuta och döda människor (i ett krig!). Men de har inga problem med att de egna ”måttfulla” miliserna gör exakt samma sak, på ett lika inhumant sätt som Putin. Media har varje vecka under drygt ett års tid översvämmats av berättelser om bombningen av ”[det sista sjukhuset i Aleppo](#)”, men aldrig nämner man den konstanta och urskillningslösa beskjutningen av Västra Aleppo, eller det kurdiska grannskapet Sheikh Maqsood. Man kan bara föreställa sig vilken nivå fasorna och förstörelsen skulle uppnå om de oppositionella miliserna själva haft ett flygvapen. Mord verkar bara vara ett brott då det begås av motståndarna till den västerländska härskarklassen.

Den västerländska imperialismens krigsbrott genom historien är ändlösa: dödandet av hundratusentals i Hiroshima och Nagasaki; bombandet av civilbefolkningen i Dresden under andra världskriget, med mer än 4,000 ton bomber som dödade mer än 25,000 människor; den mordiska bombräden Operation Rolling Thunder som dödade hundratusentals civila i Vietnam. Dessa är nedtystade – eller till och med glorifierade – i historieböckerna.

Dessa damer och herrar har inte visat bättre uppträdande i Mellanöstern. [I en undersökning gjord av Läkare för Socialt Ansvar](#) (PSR) dras slutsatsen att ”krigen, direkt eller indirekt, har dödat omkring 1 miljon människor i Irak, 220,000 i Afghanistan och 80,000 i Pakistan, m.a.o. sammanlagt omkring 1.3 miljoner. [...] Det totala antalet dödsfall i de tre ovan nämnda länderna skulle även kunna vida överstiga 2 miljoner, medan en siffra under 1 miljon är extremt osannolik.” Sammantaget skulle de mordiska gärningar utförda av Assad, Putin och till och med ISIS inte nå de nivåer av död och förstörelse som den västerländska imperialismen släppt lös i Mellanöstern.

Det brottsliga kriget i Irak fullkomligt destabiliserade landet och regionen och släppte lös de mest reaktionära krafterna. Tragedin är långt mycket större än antalet döda, även om detta i sig är en ofattbar tragedi.

Idag sker belägringen och den urskillningslösa bombningen av Yemen av saudiska plan [med ett nära stöd ifrån amerikanska och brittiska styrkor](#). Detta har försatt mer än hälften av befolkningen på 28 miljoner i risk för svält, men denna humanitära katastrof ignoreras ändå bekvämt nog av politiker och media i Väst. En av FN:s humanitära koordinatörer i Yemen sa att kriget ”förmodligen är en av de största kriserna i världen, men det är som en tyst kris, en tyst situation och ett bortglömt krig.”

Likaledes nämns ingenting kring de civila skador och dödsfall som orsakats av belägringen och de våldsamma angreppen på staden Mosul, som bebos av långt fler civila än östra Aleppo. Ironiskt nog har man anlitat vissa av de grupper i Aleppo, som man där kritiserar, för att utföra grovgörot i Mosul med västerländskt flygunderstöd.

Våra kära ledare är mycket bekymrade för den syriska befolkningens svåra situation. Men deras handlingar säger något helt annat. [Nyligen läcktes en intern FN-rapport av The Intercept](#) där västerländska sanktioner mot Syrien karaktäriseras som ”några av de mest komplicerade och långtgående sanktioner en regim någonsin förelagts.” De rapporterar att USA:s sanktioner är exceptionellt grymma ”med avseende på tillhandahållande av humanitärt bistånd” [vår betoning]. En annan FN-läcka i samma publikation nämner sanktioner som en ”huvudsaklig faktor” i nedmonteringen av sjukvårdssystemet.

Till detta är det djupt ironiskt att dessa fredsälskande damer och herrar nu har utlovat ett stort inflöde av vapen och pengar i Syrien efter Aleppos fall.

Våra kära demokratiska vänner är snabba med att skuldbelägga. Men de glömmer lika snabbt den terror och det barbari de själva släppt lös och fortsätter att stödja i regionen.

Syrien

I själva Aleppo kunde de senaste illdåden ha undvikits, om USA för bara en månad sedan

hade enats med Ryssland och Assad-regimen om eldupphör. Överenskommelsen misslyckades efter att amerikanska plan bombat och dödat uppemot 100 soldater från syriska regimstyrkor som stred mot ISIS i den belägrade enklaven av Deir Ezzor. [Enligt nyhetssajten Middle East Eye](#) visar en ny rapport från Förenta staternas centralkommando (USCENTCOM) tydligt att "högre officerare inom USA:s flygvapen vid CAOC [Combined Air Operations Center] vid al-Udeid-basen i Qatar, som var ansvariga för beslutet att utföra luftangreppet mot Deir Ezzor i september:

- * "vileledde ryssarna om var USA planerade att angripa så att Ryssland inte kunde varna om att de riktade sig mot syriska trupper;
- * "ignorerade informations- och underrättelseanalytikernas varning om att positionerna som skulle angripas var den syriska regeringens snarare än Islamska Statens.
- * "plötsligt skiftade från en avsiktlig inriktningsprocess till en omedelbar attack, och bröt med normal flygvapen-praxis."

- ([Källa: US strikes on Syrian troops: Report data contradicts 'mistake' claims](#))

Resultatet av denna attack var inte bara att man bröt mot eldupphöret i Aleppo. Det var även ett hårt slag mot syriska styrkor som har belägrats av ISIS i mer än två år.

Efter att eldupphöret brutits avbröts den ryska och syriska bombräden över Aleppo under en treveckorsperiod. Under tiden skapade man åtta flyktvägar åt civila och militärer för att lämna Östra Aleppo och transporteras antingen till regim-områden, där rebeller kunde beviljas amnesti mot att lägga ner vapnen, eller till rebellkontrollerade områden i Idlib tillsammans med sin lätta beväpning(!). Men svaret från de "måttfulla" vännerna till Väst i Aleppo var att [beskjuta alla som försökte lämna området](#). Som ett resultat av detta tog oppositionella miliser i princip hela Östra Aleppo som gisslan och använde dem som mänskliga sköldar.

Trots detta fortsätter västerländsk media att stödja dessa "måttfulla rebeller", porträtterar dem som frihetskämpar som representerar folket mot Assad-regimen. Men vilka är dessa moderata grupper? Ingenstans nämns de direkt vid namn. Men om vi ser till grupperna i Aleppo har de starkaste varit: Jabhat Fatah Al-Sham (JFS), den syriska grenen av Al-Qaeda som ursprungligen upprättats av det som nu är ISIS; Ahrar Al-Sham (AAS), som har styrt hela Idlib-guvernemet tillsammans med JFS i flera år, och som nästan sammanslogs med dem för några år sen; och till sist, Nour al-Din al-Zenki gruppen, som är en islamistisk grupp med nära band till USA. Förra sommaren blev Zenki-gruppen [internationellt känd i och med halshuggningen av en 14-årig pojke](#). I en av de [många filmerna från avrättningen](#) hörs Zenki-männen säga "vi är värre än ISIS". Dessa män må vara "måttfulla" – men jämfört med vad?

Faktum är att "rebellerna", liksom i många andra urbana områden av Syrien, aldrig fick så mycket stöd inom Aleppo. Aleppo föll bara i oppositionens händer initialt efter en attack som kom från landsbygden. [1 augusti 2012 rapporterade The Guardian följande](#):

"Oppositionskämpar – omkring 3,000 – är så gott som de enda människor som rör sig kring den östra halvan som den Fria syriska armén nu kontrollerar. Det lilla antal icke-kämpar som blivit kvar verkar inte bry sig nämnvärt om dem. Få verkar öppet välkomnande.

"'Ja det är sant,' sa Sheikh Tawfik Abu Sleiman, en rebell-bevärlhavare som sitter på bottenvåningen i sitt fjärde nya högkvarter – de andra tre bombades. 'Omkring 70 procent av Aleppo ställer sig bakom regimen. Det har alltid varit så. Landsbygden är med oss och staden är med dem. Vi säger att vi bara kommer att vara här så lång tid som det tar att utföra uppdraget, att göra sig av med Assads män. Efter det kommer vi att avlägsna oss och de kan bygga upp den stad som de önskar sig.'"

Faktum är att när den inledande revolutionen började upplösas i en sekteristisk konflikt dominerad av islamistiska grupper, svängde den stora majoriteten av befolkningen, varav

många stöttat den inledande rörelsen, till att backa regimen.

Saudiarabien, Turkiet, Jordanien och Gulfstaterna började föra in miljarder dollar till islamistiska grupper i Syrien, när de såg att revolutionen destabiliserade Assad-regimen 2011. [En avslöjande rapport från Defense Intelligence Agency](#) (DIA) – Pentagons underrättelsetjänst – slog 2012 fast att: ”Internt utvecklas händelserna tydligt i en sekteristisk riktning [...]. Salafisterna, Muslimska brödrskapet, och AQI [Al Qaeda i Irak och föregångare till JFS och ISIS] är de huvudsakliga krafterna bakom upproret i Syrien. Väst, länder vid Persiska viken, och Turkiet stödjer oppositionen; medan Ryssland, Kina, och Iran stödjer regimen. [...] Det finns en möjlighet att etablera ett deklarerat eller odeklarerat Salafistiskt furstendöme i östra Syrien (Hasaka och Deir Ezzor), och det är precis vad krafterna som stöder oppositionen vill, för att isolera den syriska regimen...”

Instabilitet

Detta är den verkliga orsaken bakom Västs förtvivlade utrop. Alla deras hemliga planer för landet har rasat samman. Den ryska utrikesministern Sergej Lavrov, en härdad diplomat som noga väger sitt ord, sa till journalisterna att han var ”trött på att höra denna klagan från amerikanska kollegor.”

Aleppos fall är en fullständig förnedring för den västerländska imperialismen. Medan annekteringen av Krim – i sig en stor förödmjukelse för USA-imperialismen – var i Rysslands ”gränstrakter”, har man i Aleppo den offentliga förnedringen av krossandet av amerikanska proxy-trupper, i hjärtat på vad som USA traditionellt sett som *sin domän*.

Något som var uppenbart i krigen i Irak och Afghanistan, var att USA-imperialismen alltid har trott att de kan göra som de vill i Mellanöstern. Men i Aleppo har USA-imperialismens begränsningar lagts fram för allmän beskådan. Det är inte en tillfällighet att de mest seriösa förhandlingarna kring Aleppo har förts mellan Ryssland och Turkiet, utan USA:s deltagande.

När Pentagon avbröt eldupphöret i oktober var det med arrogans och trots gentemot Ryssland. Men Ryssland, Iran och Syrien fortsatte att krossa USA:s proxy-trupper, precis framför näsan på amerikanska (och Turkiska) beväpnade styrkor som bokstavligen stationerats ett fåtal mil därifrån... och USA var oförmögna att göra någonting åt det. Väst och deras allierade, som är vana vid att ge order, har reducerats till åskådare i Aleppo.

Inte nog med att de investerat en hel del i själva Aleppo, stadens fall betyder att rebellerna nu har pressats undan från alla de viktigaste stadsområdena i Syrien. Medan inbördeskriget kan fortgå under många år framöver, är det tydligt att hotet mot Assad-regimen har splittrats. Den följande moralkollapsen bland rebellerna kommer att bidra till konsolideringen av makten. Alla de intervenerande makternas planer har slagits i spillror. Detta kommer att få allvarliga konsekvenser.

Det offentliga avslöjandet av USA:s begränsningar betyder att de kommer att pressas av ett antal svagare makter internationellt, som kommer att testa gränserna för den amerikanska imperialismen och den USA-dominerade ”världsordningen”. Dessa ”allierade” och fiender kommer att börja anta en roll som kommer att vara mer självständig i förhållande till USA och deras intressen. Detta kommer i sin tur att leda till ännu mer instabilitet internationellt.

I Turkiet innebär Aleppos fall ett hårt slag mot Erdogans Ny-Ottomanska planer på total dominans av Mellanöstern. Det skadar hans rykte allvarligt och kommer precis vid den tid då den turkiska ekonomin skulle kunna vara på väg mot en allvarlig kris, som i sin tur skulle kunna leda till en explosiv utveckling av klasskampen. I Syrien gynnas Erdogan bara till viss del av det faktum att Ryssland har tillåtit Turkiet en viss närvaro på Aleppos norra landsbygd – och även denna fördel kan komma att rullas tillbaka under den kommande perioden. Som ett resultat är allt som finns kvar av Erdogans Syrien-politik hans utopiska mål att besegra den kurdiska enklaven av Rojava. Men detta i sig skulle vid ett visst stadium kunna slå om och

leda till Turkiets splittring.

Det kraftigaste slaget utdelades dock mot Saudiarabien, som hastigt ser sin internationella ställning försämrats. Det reaktionära kungadömet har inte längre något betydelsefullt förhandlingsobjekt i Syrien, eftersom de flesta av deras proxy-trupper är begränsade till sitt islamska emirat i Idlib-guvernemet där de inte utgör något hot. De misslyckade saudiska interventionerna i Syrien och Irak, och den kommande förlusten i Yemen, kommer att ha omfattande konsekvenser inuti kungadömet, som är intrasslat i ett nät av sociala, ekonomiska och politiska kriser.

Vad bör göras?

Många människor är med rätta äcklade av tragedin i Aleppo. ”Vad kan vi göra?”, frågar sig de som verkligen bryr sig. Vissa föreslår att en flygförbudszon ska upprättas, som om ett krig utan bombflygplan på något sätt skulle vara mer humant. Men i praktiken är kravet på en flygförbudszon bara ett annat sätt att begära en flygräd av Väst till stöd för rebellerna och mot Assad-regimen. Långt ifrån mer human skulle en sådan innebära flygunderstöd åt några av de mest reaktionära krafterna på planeten. En sådan intervention skulle också öka stödet för Assad-regimen bland den syriska befolkningen.

Västerländsk intervention skulle inte leda till någonting progressivt i Mellanöstern. Faktum är att det är roten till all den barbari som vi bevittnar i regionen idag. Som historien över Västs interventioner (som skisserats ovan) visar, agerar inte dessa regeringar utifrån ”humanitära” ståndpunkter, utan utifrån deras egna trångsynta, imperialistiska intressen. De fördömer brotten som begås av Putin och Assad, fäller krokodiltårar över tragedin i Aleppo, och ändå sopar de samtidigt sina egna krigsbrott i Yemen och annorstädes under mattan.

Interventionerna i Irak, Afghanistan, Libyen och Yemen har inte lett till ”demokrati” och ”frihet”, utan har helt och hållet förstört grunderna för civiliserat liv i dessa länder. Detta borde vara en tydlig indikation på vad vi kan förvänta oss från en västerländsk intervention i Syrien.

Om vi vill *göra något*; om vi vill åstadkomma någon form av förändring, borde vi starta en seriös kamp mot våra egna kapitalist- och imperialistklasser – som har begått de värsta brotten i Mellanösterns historia.

Lenin kommenterade en gång att kapitalismen innebär ”fasor utan slut”. Bakom denna aforism finns en djupgående sanning. Krig och instabilitet är en inneboende del av kapitalismen – ett system som bygger på anarkiskt egenintresse, konkurrens, och vinstmotiv, och som ingen har någon övergripande kontroll över.

I en period av kris – när klasskampen skärps, världsekonomin destabiliseras, och konkurrensen mellan olika nationer hårdnar – intensifieras även interna konflikter med den generella instabiliteten. Faktum är att alla krafter med intressen i Mellanöstern vill ha stabilitet i regionen – men bara på sina villkor, som alltid är i motsats till och skadliga för de andra krafterna. I kampen för att säkra sina egna positioner och intressen är de villiga att dränka hela regionen i blod.

Kriget i Syrien, hur tragiskt det än är, kommer inte att vara det sista kriget av det här slaget. Kapitalismen kommer att fortsätta att skapa fler krig av det här slaget till dess att den störtas av de arbetande massorna. Det enda man kan göra för verklig förändring är att förbereda en revolutionär styrka som kan påskynda det internationella störtandet av detta ruttna system.

Original: [The fall of Aleppo and the fog of war](#) (14/12 2016)

Översättning: Sebastian Ingvarsson